

O LONXICORNIO N. 1

1a època
Solstici d'estiu del 2011

Àgora internacional de pensament indrúvid

Culo en Samalayuca

L'indrúvidisme

ens salva de

l'abisme

El manifest indrúvid

Seieu, camarades, al voltant de la foganya indrúvida, del foc que acull tots els éssers que vulguin fer del món una festa. No són fàcils els viaranys per arribar-hi.

Han volgut apropiarse del món i el món no és d'ells, el món no és de ningú perquè els indrúvids no creiem en amos ni en deus, els indrúvids creiem en la llibertat amb la força d'un calçot que puja i trenca la terra per créixer a l'aire i sota l'única llum del sol que l'il·lumina.

Els indrúvids no volem viure en la foscor: volem camps sense tanques perquè hi escampin flamarades d'endorfines els nostres esperits sense límits.

I és aquesta fal·lera de caminar amb l'única guia de la paraula llibertat la que ens diu que tampoc no hem de confiar en els que van prometre llum i només van dur llànties d'un temps: aquests només volen que seguim vivim arraconadets a casa amb la claror justa per llegir els seus pamflets.

Ni els uns ni els altres no s'han adonat encara que no hi tenen res a fer. Que es deixin de romanços. Els indrúvids no tenim líders i no se'ns pot empresonar. Escapolim-nos de les cadenes que els dipositaris del poder disfressen de garlandes d'herbes fresques!

ELS INDRÚVIDS, DONCS, SABEM:

Que tots els intents de construcció,
han fracassat.

Que tots els discursos,
han fracassat.

Que totes les crides al seny,
han fracassat.

Que totes les sorts de raó,
han fracassat.

Que totes les jerarquies,
han fracassat.

Que tots els mètodes d'ensenyament,
han fracassat.

I, PER TANT, PROPOSEM:

En lloc de construcció, deconstrucció.

En lloc de discursos, reversisme.

En lloc de seny, bogeria.

En lloc de raó, emoció.

En lloc de jerarquies, xarxes.

En lloc d'ensenyar, compartir.

En lloc d'aprendre, desaprendre.

Que la crisi, companys, serveixi perquè neixi un nou paradigma que ens ajudi a ser més feliços i més lliures.

VISCA LA CRISI!

VISCA LA FILOSOFIA INDRÚVIDA!

Coses indrúvrides del nostre entorn...

Viandes indrúvrides

Morro i orella de porc amb panses

Indrets d'indruidisme bucòlic

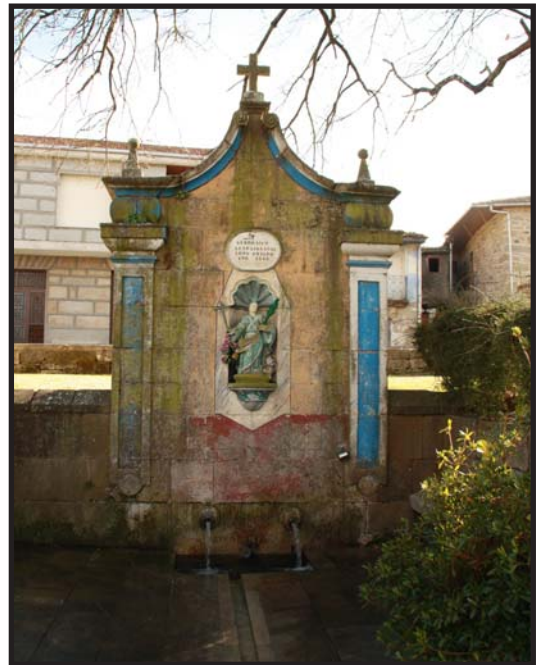

Castell de Montesquiu, Osona, Catalunya.

Monument amb inscripció indrúvrida

A la parròquia de Santa Mariña de Augas Santas, municipi d'Allariz (Galícia), hi ha una font coneguda com a *fonte do Seredaico*. La inscripció hauria de dir "Reedificola el obispo Dámaso Iglesias Lago. Año 1840", però es veu que l'encarregat de repintar-la o bé tenia com a llengua materna el suahili o bé tornava empistonat d'alguna festa gastronòmica. Una altra hipòtesi és que fos el professor Estraviz, il·lustre lingüista resident a la mateixa parròquia amb tendències reversistes ben conegudes per tothom, qui repintés la

placa amb nocturnitat i enfilat dalt d'una pila de diccionaris de la Real Academia Galega —que és un dels usos més dignes a què es pot destinar aquesta obra. Sigui com sigui, actualment "Seredaico!" funciona com a salutació entre grups indruvidistes d'arreu del món, que esdevé consigna quan és completada per l'interlocutor amb les paraules "Aespaiosasol yons obispo!".

Què és l'indrúvidisme? (I)

L'indrúvidisme és un sistema filosòfic que va néixer en temps remots i que va gaudir d'una puixança i d'una difusió importantíssimes fins que va anar perdent pistonada arran de l'impuls de les idees il·lustrades durant el segle XVIII. Avui, quan ja hem travessat el rebedor del segle XXI, en uns temps de crisi i de mudances, quan potser estem vivint en la frontissa de dues èpoques, l'indrúvidisme ha reviscolat i els seus partidaris, els indrúvids, estan revitalitzant una filosofia (de pensament i de vida) que gairebé cau en l'oblit. Al llarg d'aquesta sèrie d'articles exposarem l'origen i els significats del terme indrúvid; referirem una de les obres en què apareix documentat per primera vegada; parlarem del reversisme, un corrent fill de l'indrúvidisme i, finalment, veurem amb quin sentit s'està fent servir actualment la paraula indrúvid.

Origen del mot i definició

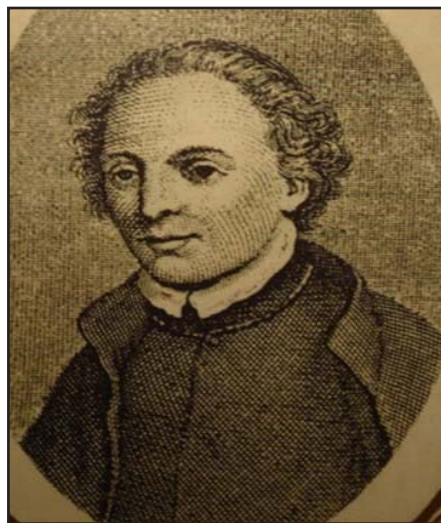
Un indrúvid¹ és aquell que, amb la saviesa i el coneixement d'un druida, pot fer dubtar els altres de la certesa del món sensible.

El terme *indrúvid* ve del llatí IN DUBITAS, 'en dubtes', amb creuament semàntic amb l'arrel celta DRU, 'druida'. Com que l'indrúvid feia que els altres es possessin "en dubtes" (>IN DUBITAS) amb les habilitats pròpies d'un druida, es van barrejar les arrels del dubte i dels druides i es va arribar a qualificar d'indrúvid aquell que tenia aquesta capacitat d'influència en les ments alienes.

Amb aquesta definició es fa palesa la base platònica del terme, ja que als indrúvids no només els agradava viure per damunt del món material, a prop sempre de l'espiritual, sinó que, a més a més, reivindicaven el fet de fer castells a l'aire i

de posar en dubte tot allò que no estigués basat en l'idealisme.

La paraula *indrúvid* es fa servir des de fa força segles. Ni els era desconeguda als trobadors (i, doncs, tampoc no ho era a les corts europees), ni a Ramon Llull, ni als segadors, ni als que mantenien encesa la flama de la cultura catalana durant la Decadència —que deu ser el període de la literatura universal amb un nom més glamurós—.

"Francesc Vicent Garcia, conegut popularment com 'el rector de Vallfogona', era indrúvid i indruvidista."

De fet, durant aquesta època, com que eren de les poques persones que volien viure d'una manera alternativa a la que imposava el poder oficial, els seguidors de l'indrúvidisme foren capaços de donar sortida als productes culturals escrits en llengua catalana que —tot i que poc difos— van veure la llum entre els segles XVI i XVIII. Per exemple, tot apunta que Francesc Vicent Garcia i Torres (ca. 1578-1623), conegut popularment com "el rector de Vallfogona", era indrúvid i indruvidista, cosa que es dedueix del caràcter llibertari i porvirista de les seves composicions poètiques.

[passa a la pàgina següent]

¹ Si tenim en conte l'etimologia, i atès que els derivats de *dubte* com *dubitatiu* s'escriuen amb -b-, sembla que *indrúvid* s'hauria d'escriure també amb aquesta consonant, i no pas amb -v-, però és aquesta l'ortografia amb què apareix en la majoria de textos al llarg de la història i també la que respecta la pronúncia del mot en les variants de la llengua catalana que conserven l'articulació de la labiodental.

Un títol com el de "A una latrina que féu l' autor en l' hort de sa rectoria" és altament indicatiu de la consciència d' una persona que exalça les necessitats humanes més primàries per tal que assoleixin entre la consciència col·lectiva la categoria estètica que els correspon.

Aquests precedents ens situen l' indrúvid com un ésser generós i desvetllat i, per aquesta mateixa generositat i aquesta consciència del que passa al seu voltant, també com algú que de ben segur es morirà perseguint la felicitat (sobretot la dels altres) i potser sense arribar-hi.

Tenint en compte aquestes dades, a causa de què s' acaba fent servir la paraula *indrúvid* en sentit pejoratiu?

Al principi, com ja hem apuntat, 'indrúvid' fou un concepte filosòfic, com podia ser 'sofista' o 'cínic'. Més endavant, però, ja en el Segle de les llums, hi ha un canvi semàntic i passa a ser un insult. En aquell temps, en una Europa dominada per il·lustrats que creien que la raó era l' única

"Indrúvid va acabar sent sinònim de 'boig' o de 'sòmnes' i el terme va passar a la llengua popular"

via per accedir al coneixement, qualsevol que no hi combregués era considerat un irracional, un outsider, un vegetarià, un cantanyanes, i ja sabem que els indrúvids posaven en dubte, precisament, per causa de la seva refinada sensibilitat, la raó com a font de coneixement. D' aquesta manera, *indrúvid* va acabar sent sinònim de 'boig' o de 'sòmnes', i el terme va passar a la llengua popular per fer-se servir de manera habitual com a equivalent d' aquests qualificatius despectius i, més endavant, com a insult proferit contra algú de qui hom es vol desem-pallegar.

E. Balasch*

*Doctor en Tutologia Comparada

Bibliografia:

Bou, Enric (dir.). "Garcia, Francesc Vicent". *Nou diccionari 62 de la literatura catalana*. Barcelona: Edicions 62, 2000.

Garcia, Francesc Vicent. *Poesías jocosas y serias del célebre Doctor Vicens Garcia, Rector de Vallfogona. Nova edició arreglada sobre la feta en lo any 20 aumentada y adornada ab hermosas viñetas y lo retrato del autor*. Barcelona: Estampa de Joan Roger, 1845.

A una latrina que féu l' autor en l' hort de sa rectoria - Rector de Vallfogona

La monarquia regint
Felip terç, que la millora,
se féu esta cagadora,
essent papa Paulo quint.
Adredes obra tan grave
s'edificà prop de un hort
perquè qui paper no port
se pugua valer d'un rave.
En sa traça artificiosa
no pose lo maliciós
la llengua amb zel envejós;
perquè la traurà merdosa.
Ni ab supèrbia presumesca,
lo que no entén judicar;

i ans que ho vinga a condemnar,
tot primer ho assaboresca.
Los veïns advertiran
no cometre tan gran falta,
que si fou obra més alta,
tota aquesta se beuran.
I tu, cagador prudent
que en aquest lloc entraràs,
si molt pesat aniràs
menjar-te has lo paviment.
Si per obres soberanes
són tinguts los mausoleus
colossos i colosseus,
memòria de coses vanes:

ací mil culs retronant
faran memòria perfeta de l'assalt
de la Goleta
i victòria de Lepant.
Fou lo tribunal primer,
que en est lloc se celebrà;
un diumenge que hi cagà
un descendent de Bauter.
Dividits los llocs estan:
est lo rector s'apropia,
per ordre l'escolà i tia;
les hostes, on gustaran.
Fecit Bartomeu Monreal
un Cid en arquitectura,
de qui la roca més dura
tem lo martell i parpal.

Amar coma as cabras

*Eu gosto de mamar
nos peitos da cabritinha.*
Quim Barreiros, canción popular.

Fúcheste

cabrita

dando chimpos cara á túa outra vida
levaches canda ti kilos de fariña
e o sabor dos teus limóns no gin-tónico
sen ti quedei sen planos
para facer do traballo un barco pirata
vivindo na fuga

e aínda así fúcheste

cabritiña

dando chimpos cara á túa outra vida
e deixáchesme a casa
chea de laios e velas queimadas
tal que non podo máis que uliscar as túas pegadas
nas sabas

no sillón

e ata nas pupilas insomnes

e xúroche que me subo polas paredes
cabrita

non porque quedara prendado
senón aloucado polo teu cheiro

de animaluca

como me tes

puta cabriña

como me tes!

eu sabía que todo era un xogo no entroido
e cada bico que che daba
era un adeus agochado
sabía que o noso era unha historia envasada
de luns a luns

de pracer exprés

unha liberdade que nos permitiamos dentro da
\nosa obriga
e que por máis que seguíramos os ciclos da lúa
viña con data de caducidade

así que agora non podo máis que brindar
por isas túas saudades que me deixas
por ise amor libre e anarca
por isas noites de cabriolas orxiásticas
e a pesar de que doa
tu recordáchesme o que era ser un pirata

\pata-de-pau

un nómade namorado no mar
que a pesar de coxo ben sabe coller
o rumbo exacto cara a ti
serea amada

cabritiña

que tralo caxato

me deches a ver a Lord Byron, a

\Johnnie Walker

e mesmo House

que che chiscaba o ollo

xunto ao meu bisavó dicíndome

“tórname isa cabra, bei, cóidaa ben!”

e eu fago todo o que está na miña mao:
tratar de estar á altura dos

\Acontecementos

a cabritiña marchou dando chimpos cara á
\súa outra vida

e o pastor e o pirata e o poeta
soamente son un borracho que brinda

un poema

polas cabras ceibes que percorren

\os riscos do amor

e por todas as súas primaveras.

—Manoel da Estrela—

L'autoproclamació del crít longicornià com a manifestació artística i d'actitud indrúvida en contraposició amb l'estètica racionalista.

L'espècimen de què parlarem forma part de la família dels longicornis (Cerambycidae) —coneguts així per les seves antenes llargues que els ajuden a captar els impulsos de l'entorn—, del qual formen part més de 25000 espècies. El longicorni CRIDA i volem proclamar i reafirmar el seu crít com a manifestació artística.

“Las especies del género *Cerambyx*, que se encuadra dentro de la familia *Cerambycidae*, son insectos Coleópteros que presentan una amplia distribución, pues se extienden por Europa meridional, Asia y norte de África. En la Península Ibérica se encuentran distribuidos sobre todo en Andalucía, Extremadura, Castilla-La Mancha y sur de Castilla y León, si bien colonizan también de forma generalizada el tercio norte peninsular, llegando hasta las islas Baleares”. MARTÍN i IBARRA (2009)

El seu hàbitat natural és constituït pels detritus de matèria orgànica que se situen en les parts baixes de les masses vegetals.

El fet que visqui entre detritus de matèria orgànica el converteix en un referent de l'indruidisme ja que els indrúvids viuen també sobre detritus de pensaments sorgits de matèria orgànica plasmats en aquesta matèria. És trist, cert i terrible pensar que la resta de la gent també hi viu però no se n'adona.

En aquest sentit, l'indruidisme i la humanitat en general es veu totalment reflectida en l'esgarip longicornià, que es contraposa al racionalisme.

És una poesia animal, és una reclamació interrogativa A TOT ALLÒ QUE PASSA AL SEU VOLTANT VIST DES DE LA SEVA PERSPECTIVA. Com a indrúvids ho volem reclamar com a art més enllà de la concepció artística generada pel racionalisme.

pot abastar. Va intentar-se contenir amb l'academicisme classicista que va deixar pas al Barroc, esdevenint-hi ell mateix. Aquests canvis van significar els precedents de les teories estètiques de Kant que a través del criticisme consolida el racionalisme i l'empirisme a la ve-

“El longicorni
CRIDA i volem
proclamar i reafirmar
el seu crít com a
manifestació
artística”

El pensament racionalista va tenir en el s. XVII algunes de les figures més destacades: Descartes, Leibniz, Spinoza, etc. Tots ells van relegar la possibilitat d'un saber revelat i van defensar que la raó és la principal font de coneixement humà. D'aquesta manera van assentar la bases del racionalisme. Els que més van influir en el pensament posterior van ésser el físic italià Galileu Galilei i el matemàtic francès Descartes. Galilei va ésser un dels fundadors del mètode experimental. Descartes, per la seva banda, va fonamentar el racionalisme filosòfic i científic, partint de la crítica als sentits com a forma de coneixement, mitjançant un mètode deductiu.

L'ideal antropocèntric del Renaixement va deixar pas a un món més inestable, amb diferents veritats, com un univers que ningú

gada que consolida les noves idees estètiques de la modernitat.

La visió kantiana de l'autonomia del judici estètic va exercir una gran influència en l'estètica idealista. Al llarg de la “Crítica del judici” Kant ofereix diverses mostres d'una visió singularment autònoma del concepte d'art. Ens diu que els artistes no segueixen regles apreses, no saben com es troben en ells les idees que els permeten fer determinades obres. És impossible una pretensió d'universalitat dels conceptes estètics, tot i que aquesta exigència ja en presenti. Per a Kant els judicis cap a l'ideal de bellesa no són judicis lògics o de coneixement, són judicis de gust, estètics i, per tant, subjectius, de manera que no produeixen coneixement. Són judicis reflexionats amb una finalitat sense cap fi que no surt de les fronteres del subjecte.

Juntament amb els judicis estètics que es relacionen entre l'objecte i l'expectativa del subjecte hi ha altres judicis reflexionats, com els teleològics, relacionats amb la possibilitat d'admetre i esperar una finalitat per la natura.

L'autonomia de l'art apareix en la "Crítica del judici" exposada en quatre moments: la qualitat, la quantitat, la relació i la moralitat, respectivament una satisfacció sense concepte, una finalitat sense fi i una necessitat sense llei. El plaer de l'objecte es basa en "l'aptitud universal de comunicació de l'estat d'ànim" i, segons Kant (2007), "bell és el que plau en el mer judici". L'obra d'art és dona per si mateixa en les seves pròpies lleis. Descartes va oferir l'argument erroni del moviment pur de la natura com a força formadora.

L'obra d'art no és útil, però segons Kant tot art suposa regles com a idees de l'artista, sense fonamentar-se en conceptes. Per a Kant l'ànima representa la "facultat

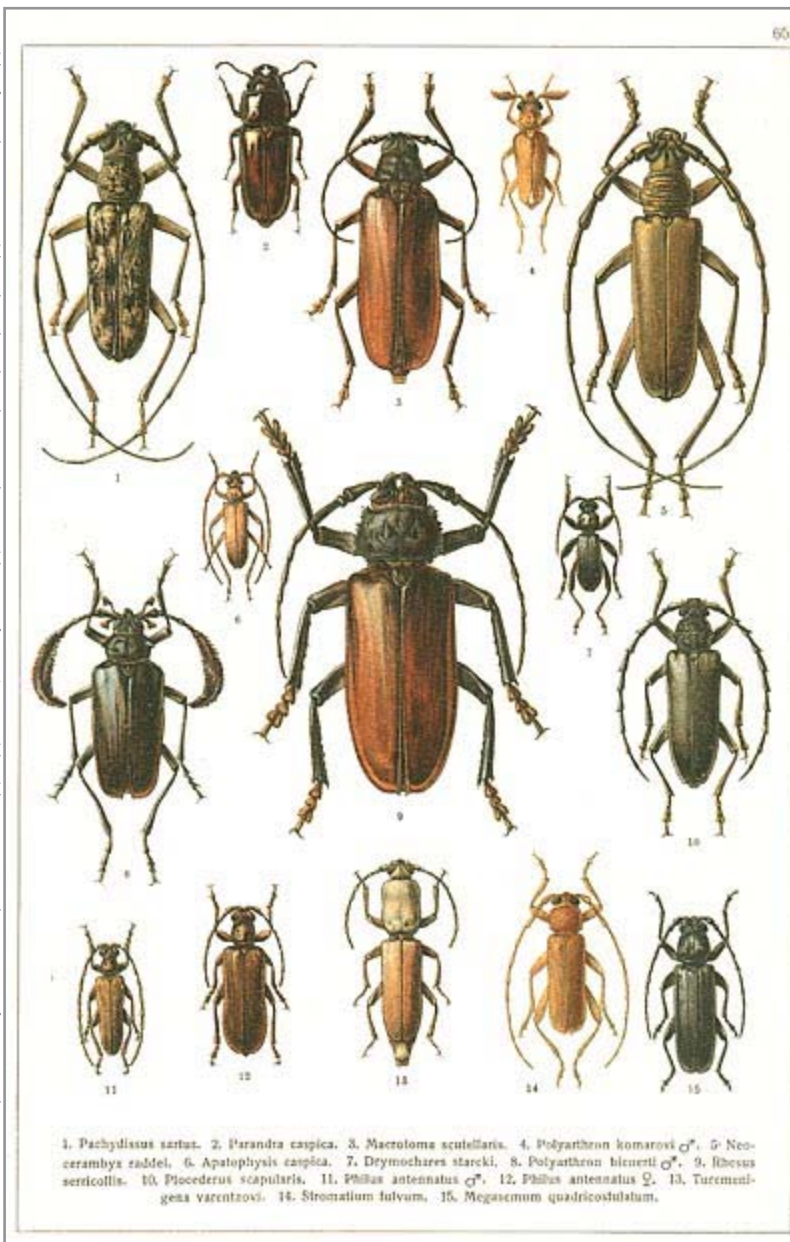
de la presentació de les idees estètiques" l'expressió de la qual és la bellesa.

La postulació de les idees estètiques enfront de les idees de la raó permet que Kant trobi un punt intermedi entre els conceptes i les regles, i que fabriqui una figura d'estètica a mig camí entre d'intel·lecte del creador i la regla conceptual.

Els indrúvids rebutgem totalment aquesta visió antropocèntrica de l'art i volem reivindicar una visió més àmplia aplicant-la a la natura, deixant de banda les absurditats d'animals representats com a artistes impulsats pels humans, perquè considerem l'art com un mer sentiment intemporal de la natura i de totes les criatures que en formen part.

Estanislau Garriga*

*Mestre en Universologia.

Bibliografia

"Longicornio en ciernes". *Macroinstantes. Documentando la biodiversidad menguante*. En línia a: <<http://macroinstantes.blogspot.com/2009/10/longicornio-en-ciernes.html>> [Consulta: 18-5-2011]

KANT, I. (2007). *Crítica del juicio*. Espasa-Calpe.

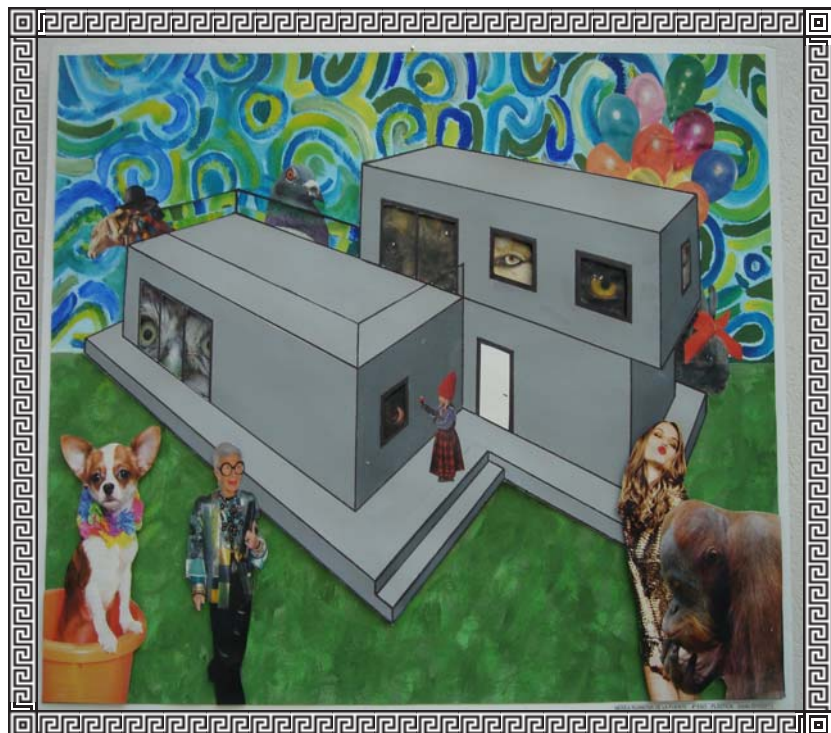

Longicorní
cridaner de l'illa
d'Ons, símbol
d'aquesta publi-
cació.

O espírito dos amantes da arte púidose aledar o pasado once de maio á tardiña grazas á inauguración da exposición colectiva “En tempos surrealistas”, na Fundación Eugenio Granell de Santiago de Compostela.

“En tempos surrealistas” é un proxecto expositivo do Centro Público Integrado de Vedra na que participan alumnos de 3 a 17 anos. Os de infantil e primaria reproducen de forma libre obras de Granell. Os traballos dos alumnos de secundaria van desde a ilustración dos seus propios soños mediante a técnica da colaxe —que tamén empregan para realizar fотомontaxes surrealistas— ata as reinterpretacións tridimensionais da obra de Granell.

“As obras dos alumnos do CPI de Vedra non só están á altura das de calquera artista representado nos museos, senón que chegan a estar moi por riba, sen ir máis lonxe, das do mesmo Eugenio Granell”

A inauguración consistiu nunha visita ás salas nas que se expoñen as obras da rapazada e un recital poético-musical a cargo de dous alumnos do CPI de Vedra: un mozo ao piano e unha moza ás cordas vocais recitando os seus propios textos e cantando en galego, inglés e francés. Conseguiron que o público se elevase e foron varias as bágoas de emoción que caeron ao chan, para o que repartiron, como precaución ante un posible baleirado masivo de lacrimais, barquiños de papel por se cumpría saír remando.

As obras dos alumnos do CPI de Vedra non só están á altura das de calquera artista representado nos museos, senón que chegan a estar moi por riba, sen ir máis lonxe, das do mesmo Eugenio Granell, que non teñen interese ningún e que ocupan un espazo expositivo que ben se podía dedicar a cousas con máis xeito.

Desde O LONXICORNIO, propomos á Fundación Eugenio Granell que considere a posibilidade de almacenar o legado deste artesteiro nalgún faiado da Cidade da Cultura e que abra os espazos do pazo de Bendaña a artistas novos como os do CPI de Vedra ou os que teñan que vir, verdadeira marea viva de beleza e renovación creativa.

Agustín Delicias

NOTA: Quixemos saber ata cando se pode ver esta exposición mais non aparecía nada na páxina da Fundación Granell #etfelicito fill.

Primavera: flors, al·lèrgies i revoltes

Aquesta nova primavera han sorgit com flors arreu de la nostra geografia les acampades de persones indignades amb la falta d'oportunitats i el saqueig a mans plenes de les arquitectures públiques per part dels governants despòtics i de la gran banca internacional.

Aquest article no pretén descriure un tema tan difós com el de les acampades però vol donar-hi una visió global totalment subjectiva i relacionar-lo amb Baudrillard.

Que aquest fenomen s'havia d'acabar esdevenint era una cosa que es veia venir de fa temps, però ningú no sabia com passaria, ni quan tot aquest desconcert es manifestaria de forma visible. Era mala llet continguda que s'ha abocat sobtadament pels carrers de les principals ciutats.

Si heu llegit el magnífic *El poder i sus disfresses* de John Gledhill podeu comprendre la veritable dimensió d'una revolta social com la que s'està vivint aquest dies. No sé què ha de passar perquè la gent perdi la calma, ningú en fa cas, però cal recordar que el foc més gran s'encén de la guspira més petita i corre com la fera.

Aquesta protesta té característiques noves com pot

ésser el seu caràcter apolític i la seva consideració pacífica en tot moment.

En destacaríem el caràcter fix dels campaments i l'autogestió com a exemple de majoria existent que protesta de forma indefinida.

Les noves tecnologies de la informació ens en proporcionen un seguiment constant a través de la xarxa, malgrat els esforços d'alguns per dissimular-ho amb l'ajuda dels mitjans de comunicació i programes de telebrossa amb opinòlegs.

I sí, tots pensem el mateix. El que ha passat aquests dies a tots ens recorda *V de Vendetta*, el film (basat en el còmic homònim) on les persones derroquen un règim injust.

El protagonista és V, un personatge misteriós i carismàtic que sempre porta la cara tapada amb una màscara de Guy Fawkes¹. Aquesta ocultació de la pròpia identitat ens mostra la possibilitat d'assimilar-lo a una extracció còsmica de la voluntat popular.

Quan un policia demana a un amig de V per la identitat d'aquest, ella respon: "Era Edmond Dantès. Era el meu pare i la meva mare. El meu germà, el meu amic, era vostè... i era jo. Era tots nosaltres."

"els mitjans de comunicació són un aliat perfecte al servei de la difusió de les pors"

1. Guy Fawkes va ésser un conspirador catòlic anglès que va voler fer explotar el Parlament d'Anglaterra per acabar amb les persecucions religioses. Fou arrestat el cinc de novembre de 1605 i executat al cap d'uns tres mesos. Aquest fet ens pot fer pensar en una figura odiada per l'Estat. Des de llavors, cada cinc de novembre es commemora a Anglaterra la Nit de les Fogueres, en la qual se simula la crema de Guy.

La societat que planteja *V* és una societat totalitària de control com la de Georges Orwell en *1984* o com la nostra mateixa. La nostra por és la crisi econòmica; la seva, una suposada malaltia que en ambdós casos ells mateixos han creat per generar control i terror. En totes dues històries compartim també que els mitjans de comunicació són un aliat perfecte al servei de la difusió de les pors.

Si ho assimilem a la teoria de Baudrillard, veurem com s'està intentant trencar amb el sistema imposat. Primer s'agafen les imatges com a representació de la veritat profunda, després s'emmaskaren i es desvirtualitzen de la realitat representada. Finalment, la imatge es desentén de qualsevol forma de realitat per convertir-se en una imatge simulada. Hi ha una lògica en aquest procés que substitueix la representació per la simulació (Cabo 2006).

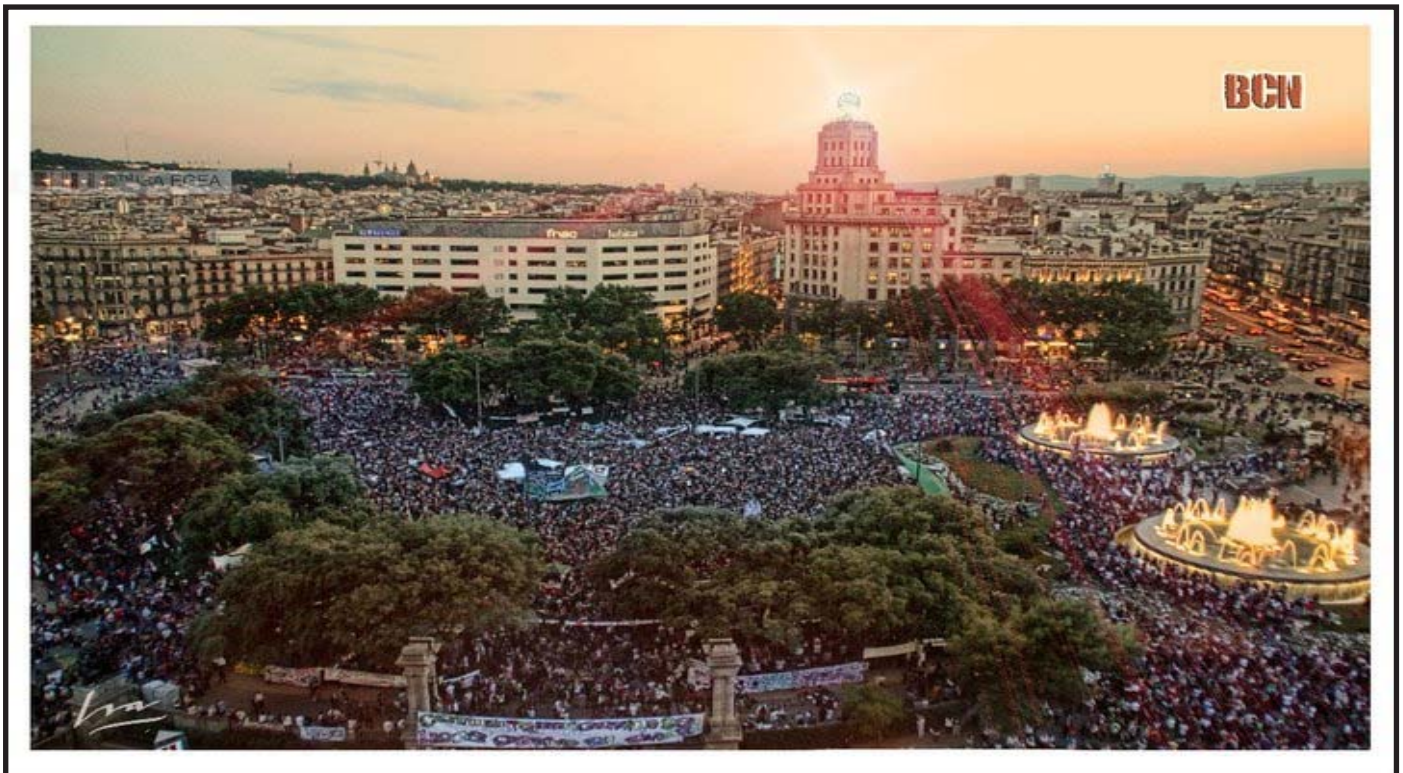
El concepte de l'èxtasi de la comunicació de Baudrillard, representa un sistema xarxa on no hi ha preguntes sense respostes preassignades. Això comporta, per al subjecte, una repetició sense fi on més enllà d'això no hi ha res, ja que no se'n pot treure res.

Finalment, considero que les acampades són una manifestació nihilista i postmodernista. Com en les paraules de Nietzsche en què afirma que la cultura europea és presa d'una tensió angoixant que augmenta de dècada en dècada i s'encamina cap a una catàstrofe, Baudrillard afirma que és nihilista perquè pensa que l'intel·lectual ha d'impulsar aquest procés fins al fons per accelerar la circulació del no-res.

I cal predicar amb el seu exemple!

Josep Cool Roure*

*Estudiant de Màster en Afers Comunicatius.

Bibliografia

BAUDRILLARD, J. (2006): "El éxtasis de la comunicación". A: FOSTER, Hal (ed.). *La postmodernidad*. Barcelona: Kairós, p. 187-198.

BAUDRILLARD, J. (1996): *El crimen perfecto*. Barcelona: Anagrama.

BAUDRILLARD, J. (1978). *Cultura y simulacro*. Barcelona: Kairós. Disponible en línia a: <<http://hauntedhouse.comoj.com/archivos/ baudrillard-jean-cultura-y-simulacro.pdf>> [Consulta: 1 juny 2011].

CABO, Fernando; RÁBADE VILLAR, María do Cebreiro (2006): *Manual de teoría de la Literatura*. Madrid: Castalia.

GLEDHILL, J. (2000): *El poder y sus disfraces*. Barcelona: Bellaterra.

Editorial

De vegades hi ha corrents filosòfics que caminen per la cuneta del pensament, per la vora de les carreteres que avancen al llarg de la història de la filosofia universal.

L'indruvidisme és un d'aquests corrents vagabunds. No té rumb fix, va amunt i avall a risc de convertir-se en un etern autoestopista, en una disciplina errant del trànsit filosòfic amb la qual només intimen aquells que, de tant en tant, s'aturen a recollir-la amb el seu vehicle i n'esdevenen companys ocasionals. Com sempre passa, com a l'autopista del sud, el diàleg només s'allarga si el cotxe té pana, però un cop resolta l'avaria els conductors segueixen el seu camí, tiren pel dret, i no s'entretenen per trencalls desconeguts. L'indruvidisme és convidat a baixar del cotxe i es veu obligat a seguir caminant pels vorals.

O LONXICORNIO vol ser aquesta cuneta perduda. Vol ser l'espai on els indrúvids i els indruvidistes puguem dir tot el que expressaríem pels camins on nosaltres sí que ens volem perdre i tot allò que mai no havíem pensat a posar per escrit. Vol ser el mur de fer-hi una guixada i quedar-nos-en tan amples.

Si sou de les persones que carregarien l'indruvidisme al cotxe, faríeu un parell de parades per bars de carretera per allargar la trobada i us estimaríeu més fer marrada que no pas agafar la directa, està clar que sou uns indrúvids i que O LONXICORNIO rebrà amb les planes obertes les vostres col•laboracions.

O LONXICORNIO

Edita: Edicions do Lonxicornio.

A chan da Pólvora, Illa de Ons (oceà Atlàntic).

Aquesta publicació no es pot fer responsable de les opinions dels col•laboradors perquè no sap qui són. Tots els articles es publiquen amb pseudònim.

O LONXICORNIO, com a àgora internacional de pensament indrúvid, és obert a les col•laboracions de tothom. Podeu fer arribar les vostres aportacions a l'adreça electrònica olonxicornio@gmail.com. S'acceptarà qualsevol mena de format (escriptura, dibuix, fotografia...), de gènere (poesia visual, èpica, narrativa de cordill...), de temàtica (ciències socials, humanitats, divulgació científica...) i de llengua viva, morta, innata, natural o artificial).

L'indruvidisme ens salva de l'abisme...